

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118220011
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1118220011.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a sudcov JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v právnej veci žalobcu: I. A., F.. XX.XX.XXXX, J. XXX, právne zast.: Pavol Trnka, Novomeského 1322/16, Bánovce nad Bebravou, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 01. decembra 2020 č. k. 22C/38/2019-220, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej sa **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa od žalovanej domáhal zaplata sumy vo výške 1 225,23 eur s príslušenstvom titulom náhradu škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- eur, to všetko z dôvodu nezákonného rozhodnutia v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj zákon) v dôsledku nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Západ, Bratislava, ČVS: SKIS-260/OISZ-V-2012 zo dňa 13.12.2012 mu bolo vznesené obvinenie za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa a jeho sťažnosť voči uvedenému uzneseniu bola zamietnutá. Okresná prokuratúra Partizánske podala na neho obžalobu, na základe ktorej bol najprv rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/16/2013 zo dňa 28.05.2014 uznaný vinným z uvedeného zločinu. Keďže sa voči uvedenému rozsudku odvolal, Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 23To/111/2014 zo dňa 24.03.2015 napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie. Nakoniec bol spod obžaloby oslobodený rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/16/2013 zo dňa 09.09.2015, pretože skutok nebol trestným činom. Uviedol, že daný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25.09.2015. Na základe vyššie uvedeného si uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 1 225,23 eur titulom trov obhajoby v trestnom konaní v dôsledku nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- eur, keď tvrdil, že sa takmer tri roky trvajúce trestné stíhanie negatívne podpísalo pod jeho zdravotný stav a poznačilo to jeho rodinný život, pociťoval tlak zo strany nadriadených na jeho odchod z Policajného zboru, napokon služobný pomer ukončil a zamestnal sa ako robotník s výrazne nižším platom. Podľa žaloby žalobca dňa 19.10.2018 požiadal o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody Generálnu prokuratúru SR, ktorá mu však listom zo dňa 30.11.2018 oznámila, že jeho žiadosť bola odmietnutá.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že voči žalobcovi bolo uznesením Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Západ, Bratislava, ČVS: SKIS-260/OISZ-V-2012 zo dňa 13.12.2012 vznesené obvinenie za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Žalobca podal proti uvedenému uzneseniu sťažnosť, tá bola uznesením Okresnej prokuratúry Partizánske č. k. Pv/552/12-9 zo dňa 25.01.2013 zamietnutá ako nedôvodná. Nakoniec bol žalobca oslobodený spod obžaloby rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 1T/16/2013-449 zo dňa 09.09.2015, pretože skutok nebol trestným činom. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25.09.2015. V priebehu konania žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, dôvodiac, že žalobcovi uplynula trojročná subjektívna premlčacia lehota, keďže oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou nadobudol právoplatnosť dňa 25.09.2015, teda najneskôr v uvedený deň sa žalobca preukázateľne dozvedel o škode, ktorá mu podľa neho mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, a náhrada ktorej tvorí predmet daného súdneho konania. Podľa žalovaného však v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. začala plynúť premlčacia lehota od oznámenia/doručenia oslobodzujúceho rozsudku, teda odo dňa 09.09.2015, avšak bez ohľadu na dátum oznámenia, teda vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku, a na dátum, kedy daný rozsudok nadobudol právoplatnosť, mal za to, že žalobca podal už aj žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, keďže ju podal až dňa 19.10.2018, pričom k uplynutiu tejto premlčacej lehoty došlo najneskôr dňa 26.09.2018. Žalobca nesúhlasil so vznesenou námietkou premlčania, mal za to, že premlčacia lehota začala plynúť až dňom, kedy mu bol doručený oslobodzujúci rozsudok s už vyznačenou doložkou právoplatnosti, teda dňom 21.10.2015, preto tvrdil, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a aj žalobu podal včas.

3. Za tohto skutkového stavu, citujúc ustanovenie § 3 ods. 1., § 5 os. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, § 18 ods. 1, 3, § 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvej inštancie a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby. Skonštatoval, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože žalobcovi uplynula trojročná lehota na uplatnenie práva na náhradu škody na súde a žalovaný dôvodne vzniesol námietku premlčania, s ktorou sa stotožnil. Súd prvej inštancie ozrejmlil, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu, v takom prípade sa nárok škody posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Oslobodenie žalobcu spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Z uvedeného potom jednoznačne vyplýva, že v tomto prípade predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu z uznesenia o vznesení obvinenia nie je zrušenie tohto rozhodnutia pre jeho nezákonnosť, ale výsledok trestného stíhania, t.j. oslobodzujúci rozsudok. Ďalej v dôvodoch napadnutého rozsudku prvoinštančný súd vyslovil názor, že už odo dňa oznámenia, teda vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku na hlavnom pojednávaní dňa 09.09.2015 za prítomnosti žalobcu a jeho obhajcu začala žalobcovi plynúť 3-ročná subjektívna premlčacia lehota. Poukázal na to, že v priebehu konania žalobca nespochybnil, že bol prítomný pri vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku, taktiež nespochybnil dátum, kedy daný rozsudok nadobudol právoplatnosť. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, a to s poukazom na ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., že trojročná premlčacia lehota začala plynúť odo dňa oznámenia, teda vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku č. k. 1T/16/2013-449 zo dňa 09.09.2015 a uplynula dňa 10.09.2018, a preto z dôvodu, že aj žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, aj samotná žaloba bola doručená až po tomto dátume, je nárok žalobcu premlčaný. Okresný súd sa ďalej poukázal aj na to, že ani v prípade, ak by momentom začatia plynutia tejto lehoty mal byť deň nadobudnutia právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, t.j. 25.09.2015, by žaloba nebola podaná včas, pretože v takom prípade by k uplynutiu subjektívnej lehoty došlo dňa 26.09.2018, pričom žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola príslušnému orgánu doručená až dňa 19.10.2018 a žaloba bola doručená súdu dňa 12.12.2018. Tvrdenie žalobcu, podľa ktorého premlčacia lehota mala začať plynúť až dňom, kedy mu bol zo súdu doručený oslobodzujúci rozsudok s už vyznačenou doložkou právoplatnosti, považoval okresný súd za účelové. Poukázal na to, že táto argumentácia nie je ani v súlade s ustanovením § 19 zákona č. 514/2003 Z. z., pretože právoplatnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia, ktorá spôsobuje záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť rozhodnutia. Formálna stránka právoplatnosti je definovaná časovým okamihom, v ktorom nastáva zásadná nezmeniteľnosť rozsudku. Materiálna stránka právoplatnosti je charakterizovaná právnymi účinkami spočívajúcimi v záväznosti právoplatného rozsudku pre vymedzený okruh subjektov. Právoplatnosťou

rozsudku sa jeho výrok stáva záväzným pre strany sporu a pre ich právnych nástupcov po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Z uvedeného potom vyplýva, že bez ohľadu na okamih, kedy sa tá ktorá strana sporu alebo účastník konania dozvie o nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, rozhodnutie sa stáva právoplatným podľa zákona. Oslobodzujúci rozsudok v tomto prípade nadobudol právoplatnosť po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty na podanie odvolania. Žalobca, ktorý bol v trestnom konaní právne zastúpený, preto presne mohol vedieť, kedy predmetný oslobodzujúci rozsudok nadobudne právoplatnosť, ak prokurátor nepodal odvolanie. Skutočnosť, že žalobcovi bol oslobodzujúci rozsudok s vyznačenou doložkou právoplatnosti doručený podľa jeho udania až dňa 21.10.2015, nie je pre uplatnený nárok na náhradu škody relevantným dátumom. Záverom prvoinštančný súd poznamenal, že bez ohľadu na vyššie uvedené dátumy (oznámenie rozhodnutia a nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia) žalobca mal tri roky na to, aby si svoj nárok na náhradu škody uplatnil na súde. Súd prvej inštancie dôvody nevykonania žalobcom navrhnutého doplnenia dokazovania ozrejmil nasledovne: „z dôvodu, že z listinného dôkazu založeného do spisu - rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 1T/16/2013-449 zo dňa 09.09.2015, mal súd jednoznačne za preukázaný dátum nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, nevykonal dokazovanie pripojením a následným oboznámením trestného spisu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/16/2013, keďže za účelom zistenia dôvodnosti vznesenej námietky premlčania bolo postačujúce zistenie dátumu právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, pričom medzi stranami nebol sporný daný dátum, ako ani skutočnosť, že žalobca a jeho obhajca boli prítomní pri vyhlásení, teda oznámení tohto rozsudku. Z rovnakého dôvodu súd nevykonal dokazovanie ani výsluchom žalobcu, ktorým dokonca žalobca mienil preukázať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.“ Vzhľadom na vyššie uvedené prvoinštančný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej nepriznal náhradu trov konania vzhľadom na to, že si neuplatnila nárok na náhradu trov konania, nakoľko jej žiadne trovy v konaní nevznikli.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Namietal, že rozsudok okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. V odvolaní zotrval na svojej argumentácii uvedenej v konaní pred súdom prvej inštancie. Zopakoval, že jeho nárok by bol premlčaný v prípade, pokiaľ by pre začatie plynutia premlčacej lehoty boli rozhodujúce dátumy 09.09.2015, resp. 25.09.2015. Pokiaľ by však premlčacia lehota nezačala plynúť skôr ako 21.10.2015, teda deň po doručení v tom čase už právoplatného rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/16/2013-449 z 09.09.2015, bola by žaloba podaná včas. Poukázal na to, že pre začiatok plynutia premlčacej lehoty je v danom prípade rozhodujúci dátum, kedy sa dozvedel, že vyššie označený oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť. Vzhľadom na uvedené mal za to, že žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že sa dozvedel o právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku skôr, ako bol jeho právnomu zástupcovi rozsudok doručený. Podčiarkol, že dátumy, od ktorých súd prvej inštancie odvíjal začiatok plynutia premlčacej lehoty mohli byť nanajvýš dôležité pre posúdenie plynutia objektívnej premlčacej lehoty, nie však subjektívnej, pre ktorú je rozhodujúci dátum, kedy sa žalobca dozvedel o právoplatnom oslobodení spod obžaloby. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na znenie § 171 ods.1, § 173 ods. 1 a § 309 ods. 1 Trestného poriadku argumentujúc, že z nich vyplýva, že rozsudok v trestnej veci sa vyhlasuje na hlavnom pojednávaní, pričom za deň doručenia rozsudku sa považuje deň kedy došlo k jeho oznámeniu vyhlásením v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. V prejednávanej veci žalobca nespochybnil, že bol spolu so svojím obhajcom prítomný na hlavnom pojednávaní dňa 09.09.2015, kedy bol vyhlásený oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci žalobcu a uvedenú skutočnosť prezentuje aj v podanom odvolaní. Ďalej citovala znenie § 19 ods. 1 zákona. Akcentovala, že poukazom na citované ustanovenia Trestného poriadku v spojení s ustanoveniami zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, je potom potrebné v súlade s právnym názorom súdu prvej inštancie konštatovať, že odo dňa 09.09.2015, kedy došlo k oznámeniu a teda aj doručeniu oslobodzujúceho rozsudku žalobcovi a jeho obhajcovi, začala plynúť trojročná subjektívna premlčacia lehota. Táto uplynula dňa 10.09.2018, pričom žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ako aj samotná žaloba boli doručené po tomto dátume, a preto je nárok žalobcu premlčaný. Poznamenala, že ani v prípade, že by momentom začatia plynutia premlčacej lehoty

bola právoplatnosť oslobodzujúceho rozsudku, t.j. 25.09.2015, by žaloba nebola podaná včas, pretože žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola príslušnému orgánu doručená až dňa 19.10.2018 a žaloba bola doručená súdu dňa 12.12.2018. Podčiarkla, že skutočnosť, že žalobcovi bol podľa jeho vyjadrenia doručený písomne vyhotovený rozsudok s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňa 21.10.2015 nie je pre posúdenie včasnosti podania prejednávanej žaloby relevantným dátumom a zotrvala na názore, že za takýto deň doručenia rozsudku sa na jeho určenie v zmysle Trestného poriadku sa považuje deň 09.09.2015. Keďže si žalobca v prejednávanej veci povinnosť sledovať plynutie premlčacích lehôt tak, aby svoje právo v stanovenej lehote vykonal, alebo uplatnil žalobou proti povinnej osobe na súde nesplnil, súd prvej inštancie na základe dôvodne vznesenej námietke premlčania žalobu správne zamietol.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Odvolací súd sa stotožňuje s nosnými dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

9. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Dôvody na zamietnutie žaloby riadne ozrejmil, pričom sa vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

10. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého možno súdnu vymáhateľnosť nároku odvrátiť námietkou. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať. Vo vzťahu k uvedenému je potrebné poukázať na to, že premlčacia doba podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. plynie odo dňa doručenia (oznámene) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie, pričom v tu prejednávanej veci sa v zmysle ustálenej judikatúry za zrušenie právoplatného rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia) považuje právoplatný oslobodzujúci rozsudok. V tejto súvislosti je irelevantné, kedy sa žalobca dozvedel o právoplatnosti rozsudku, ktorým bol oslobodený spod obžaloby, pretože začiatok plynutia premlčacej lehoty sa viaže na moment nadobudnutia právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku (v tomto smere je potrebné konštatovať, že žalobca konal v rozpore so zásadou, že práva patria iba bdelym), a nie na okamih, kedy sa žalobca dozvedel o tom, že rozsudok nadobudol právoplatnosť.

11. Žalobca v prejednávanej veci požadoval náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že uznesením vyšetrovateľa PZ Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Západ, Bratislava, ČVS: SKIS-260/OISZ-V-2012 zo dňa 13.12.2012 mu bolo vznesené obvinenie za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa a jeho sťažnosť voči uvedenému uzneseniu bola zamietnutá. Okresná prokuratúra Partizánske podala na neho obžalobu, na základe ktorej bol najprv rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/16/2013 zo dňa 28.05.2014 uznaný vinným z uvedeného zločinu. Keďže sa voči uvedenému

rozsudku odvolal, Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 23To/111/2014 zo dňa 24.03.2015 napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie. Nakoniec bol spod obžaloby oslobodený rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/16/2013 zo dňa 09.09.2015, pretože skutok nebol trestným činom. Žalobca aj jeho právny zástupca boli na hlavnom pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený oslobodzujúci rozsudok osobne prítomní. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25.09.2015. Žalobca písomnú žiadosť na náhradu škody žalovanej doručil dňa 19.10.2018 a žaloba na súde bola podaná až 12.12.2018. Záver súdu prvej inštancie o premlčaní nároku je preto nepochybne správny.

12. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy, odvolací súd konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 C.s.p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Súd nemusí vykonať všetky stranou navrhnuté dôkazy. Výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde. Okrem toho odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že postup súdu prvej inštancie bol aj v tomto ohľade správny. Nakoľko žaloba žalobcu bola zamietnutá s poukazom na žalovanou dôvodne vznesené námietku premlčania, vykonanie žalobcom navrhnutého dokazovania by bolo nehospodárne a nemalo by v konečnom dôsledku vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

13. Na základe uvedeného obsah odvolania žalobcu nebol preto spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vrátane výroku o trovách konania (II. výrok) podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnej žalobkyni trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd jej ich náhradu nepriznal (viď uznesenie kolégia NS SR č. 15 z 9.10.2018).

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).